

Reines per una nit

Durant els mesos d'estiu la febre de les *misses* s'apodera de Mallorca. Cap discoteca es queda sense elegir la seva particular *miss*. N'hi ha per a tots els gustos. Un espectacle per a uns denigrant i per a altres ben atractiu. Son les *misses* de discoteca.

Espectacle per a mascles.

JOAN CELIA

En una entrevista feta pel *Diario de Mallorca* el nou responsable de l'àrea de cultura de l'Ajuntament de Palma, Josep Carles Tous, declarava que considerava -igual que el batlle, Joan Fageda- que els concursos de *misses* eren també cultura. "Tot és cultura", deia el senyor Tous.

En realitat, caldria demanar-se si més que cultura, no serien més propis d'una àrea com ramaderia. Perquè com vertader ramat són tractatades les al.lotes que es presenten a aquests concursos. En honor a la veritat, però, s'ha de dir que elles semblen encantades amb tot l'espectacle. Perdun o guanyin, se senten reines per una nit.

Durant l'estiu, la pràctica to-

talitat de les discoteques de zones turístiques elegeixen la seva particular *miss*. *Miss camiseta mojada*, *miss tetas*, *miss top-les*, *miss CEE*, *miss Mallorca*, *miss Balears*... N'hi ha per a tots els gustos. És clar que, en el fons -o no tant en el fons- del que es tracta és de donar un poc de carn daurada pel sol a l'entregat públic, majoritàriament masculí. Qui guanyi i què guanyi poca importància té.

Aquesta moda dels concursos de *misses* -que començà ja fa uns anys, enguany ha arribat al seu màxim esplendor. "Si la competència fa *misses*, nosaltres hem de fer *misses*. Això funciona d'aquesta manera i tot val per a intentar omplir de gent", assegura un responsable d'una coneguda

discoteca de la platja de Palma.

La major part de les al.lotes que es presenten a aquests concursos són estrangeres. Normalment es tracta de turistes amb ganes de diversió que, si guanyen, poden obtenir unes pessetes que els faran més fàcil l'estada a la cara Mallorca. Les mallorquines solen reservar-se per als concursos més *seriosos*. Aquells que tenen una certa *oficialitat* i les poden portar a Miss Espaya i Déu sap si a més altes glòries.

Tant els concursos més *oficials* com els més *cutres* són força discutits per les feministes. I també per gent que senzillament té un poc de bon gust. Però a jutjar per l'èxit de públic i participació que tenen, almenys a Mallorca, cal supo-

sar que els crítics són minoria.

El retrat robot de l'al.lota que es presenta com a aspirant a reina per una nit a qualsevol de les discoteques mallorquines és bo de fer: estrangera, entre divuit i vint-i-cinc anys, de professió no-qualificada, de vacances a Mallorca durant deu o quinze dies, no coneix més de Mallorca que els dos-cents metres que conformen el perímetre hotel-platja-discoteca, simpatiquíssima, alta i dotada d'un cos que encén la libido de la major part del públic masculí.

L'espectacle comença amb música. La més *hortera* del mercat, sembla ser requisit imprescindible. Una variant, no menys *hortera*, és la de les fanfàries, amb un estil totalment *holliwood* que fa el mo-

ment, si això és possible, encara més depriment.

Les senyoretes inicien la desfilada. Segons sigui la naturalesa del concurs, vesteixen *ad hoc*. És clar que en alguns casos això del vestir és un dir, ja que porten poca cosa més que el perfum. I que, per cert, no sol ser el Chanel número cinc que Marilyn Monroe es posava com única prenda per a dormir.

Les voreres de la pista on desfilen les aspirants a reina per una nit està abarrotat de públic (99,9% masculí). L'aire condicionat de la discoteca no és suficient. La suor comença a aparèixer a més d'un rostre. L'ambient es comença a encalenticar. I no és només una expressió.

Les nines, molt il·lusionades totes elles, són presentades individualment per un animador. Totes tenen noms d'allò més sospitós. Si els demanessin el passaport, segur que en més d'un cas el nom real i el que es dona en el concurs no coincidirien. I és que és molta coincidència que gairebé totes les italianes es diguen Patrizia, les franceses Céline o Monique o inclús Lulú (¿per allò de *oui, c'est moi?*), les portugueses —no podria ser d'altre manera— Sònia, les daneses Cristina, etc.

Una vegada fetes les presentacions, comença la desfilada individual... Una a una van passant davant del jurat i del públic, ballant al so d'una sintonia de moda. Entre el respectable, més d'una llen-

gua es passeja luxuriosa per uns llavis ja ben humits. Més d'un comentari pujat de to sorgeix dels espectadors. Comentaris que, atenent a un mínim sentit del pudor, més val no reproduir. Elles, un pèl nervioses però contentes de sentir-se desitjades per un parell de centenars de mascles, es mouen de la manera més sensual i provocadora que poden, o saben. El jurat pren bona nota dels encants de cada aspirant entre rialles que pre-

tenen demostrar que la cosa (l'encalenticament general) no va amb ells. Per cert que tots els membres del tribunal són homes. Després de la primera desfilada, i depèn del tipus de concurs, pot existir una segona. Aquesta ja es produeix amb les nines més lleugeres de roba. No cal dir que les reaccions guturals i de gestos del públic són directament proporcionals a la menor presència d'obstacles que amaguin les belleses naturals de les candidates a *miss*.

Un dels concursos que fan pujar el termòmetre fins a límits que ni el mercuri resisteix, és el de la seducció. Es tracta que cada una de les aspirants a reina per una nit trien a un home del públic (els voluntaris es compten per dotzenes). L'elegit s'asseu en una cadira. Ella comença a moure's al ritme d'una cançó que prèviament ha designat. Comença una *strip-tease* que acaba quan es considera més adient. Unes acaben amb monokini. Altres, només amb sabates i anells. Després comença la seducció. L'home no es pot moure sota càstig de ser rellevat. Ella l'haurà d'anar desvestint. El límit el posa l'animador. Normalment, i depenent de la situació, s'acaba amb el voluntari sense roba a excepció dels calçotets. Invariablement tots ells presenten protuberàncies a l'entrecreixa que desperten les riallotes del públic masculí. I també algun saborós comentari de les femines presents, sobretot quan les proporcions són més aviat *extres*.

Un dels responsables d'una discoteca que sol organitzar concursos d'aquest tipus, assegura que "moltes vegades hem tingut problemes a l'hora de separar el voluntari i l'al·lota. L'alcohol i la calor ambiental fan acabar l'espectacle amb situacions d'allò més fort. Però, en fi, això és el risc".

Misses en acció.

JOAN CELIA

Miquel Payeras